

"Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában
A jel pedig az lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban."
(Lukács 2,11-2,12)

TÁLENTUM

Piliscsaba-Klotildliget Református Gyülekezet Hírlevele

VIII. évfolyam - 2009. X. nov.-dec.

MEDITÁCIÓ ÉS IMÁDSÁG

"Láttuk az Ő dicsőségét"
(Jn 1,14)

Isten láthatóvá lett, - ez a karácsony legnagyobb titka és csodája. Látták a csillagát a bölcsek, megtalálták és látták a jászolban a kisgyermeket a pásztorok, - de folytatható a sor Jézus földi életének, halálának, feltámadásának eseményeivel, amelynek szemtanúi szólalnak meg az Újszövetségben. Mert Ő volt a láthatatlan Isten látható képe, egyedüli hiteles ikonja (Kol 1,15). Mégis, a testi létre, melyet Krisztus isteni természetére öltött fel, sokszor inkább úgy gondolunk, mint a szolgálai forma palástjára, amely inkább eltakarta istenségét, semmint kijelentette volna. *"Istenségét elrejtette, Midőn testünket felvette"* - énekeljük úrvacsorai dicséretünkben (440. 1.v.).

Ezért egészen különös János evangélista "látása", aki azt hangsúlyozza, hogy a hit szemével lehet igazán látni, sőt egyedül csak ez a látás képes felismerni az *"Atya egyszülöttjének dicsőségét"* Jézus Krisztusban. Sőt egyedül csak ebben a látásmódban kerül új megvilágításba minden bennünk és körülöttünk. Ennek a megjelent új világosságnak gyarló, művi utánezatát látjuk azokban a csillogó fényekben, amelyekkel advent és karácsony táján megpróbáljuk körbevenni a faágakat és a házak homlokzatát. Talán az a vágy is kifejeződik ebben, hogy szeretnénk, ha az ünnep hangulata beragyogná ilyenkor azt, ami egyébként egyhangú, szürke és unalmas. Ezért szabad meghallanunk, hogy olyan igazi világosság és ragyogás érkezett el hozzánk, amely körül

tudja övezni hétköznapjaink valóságát, és amelyet az ünnep elmúltával sem kell leszedni, mint idejét múlt alkalmi díszeket.

Ez az új látás a mennyei magasságok felülnézetében kezdődik már karácsony éjszakáján is. Az angyalok Bethlehem mezejében a magasságos Isten dicsőségét látják visszatükröződni, ezért dicsőítésük a láthatatlan világ csodálata és hódolata is az előtt az Isten előtt, aki úgy hatalmas és mindenható, hogy kicsi és erőtlenség is tud lenni, úgy lakozik *"hozzáférhetetlen világosságban"*, hogy olyan közel mehet hozzá az ember, mint egy bepólyált kisgyermekhez. Tudták ők eddig is, hogy Isten teremői és gondviselői dicsősége *"betölti a mennyet és a földet"*, de még az *"angyal ész"* sem képes felfogni annak az isteni szeretetnek nagyságát, amely éppen a testet öltött Igében ragyogott fel a maga teljes dicsőségében. Bizony, ily dolgot még *"angyalok is csudálnak"* - mondja adventi énekünk (307, 2.v.). Csupán az a kérdés, mi emberek csudáljuk-e és dicsőítjük-e érte Istent? Pedig csak ebben a felülről lefelé haladó mozgásrendben tükröződik a mélység felett a magasság, amint erre Urunk imádsága is tanít. Csak az Atyaisten mennyei magasságából vezet út a földre, a mindennapi kenyér és a mindennapi bűnök, sőt az ember alatti gonosz világába, mert az Atya egyszülöttjének dicsősége is egyedül itt látható.

Maguk a karácsonyi evangéliumi elbeszélések is erről szólnak. Arról, hogy Isten a történelem kusza erővonalai felett is dicsőséges Úr, mi más szólhatna szebben, mint Lukács evangélista elbeszélésében Augustus császár említése, akinek népszámlálási parancsa csupán bekeretezi a születés történet ragyogó képét. Vagy a véreskezű Heródes említése Máténál, aki mégsem tudja végrehajtani gyilkos tervét, mert ennek még nem jött el az órája. Mert a gyermekre nemcsak a későbbi kereszt árnyéka vetül rá, mint az több középkori festő képein látható, hanem maga ez a sötét kereszt lesz a történelem gyújtó és fénypontja. *"Solvat crucis mysterium"* - Fénylik titka keresztfának - éneklék a keresztyén egyház. Az emberi gonoszságból és ördögi sötétségből Isten dicsősége ragyog fel. Krisztus embersége, a szolgálai forma ruhája nem eltakarja tehát az Ő dicsőségét, hanem paradox módon jelenti ki a doxát, az *"Atya egyszülöttjének dicsőségét"*, amely kegyelemmel és igazsággal van tele. A kegyetlen és igazságtalan hatalmak öndicsőítése elhalványul és megsemmisül ebben a fényben, mert nem adja dicsőségét másnak az, akié egyedül minden dicsőség.

Mi következik mindebből? Szemléletváltás. *"Mi az Úr dicsőségét fedetlen arccal szemléljük"* - mondja Pál apostol

(2Kor 3,18). Mózesből eltérően miért is kellene letakarni arcunkat, ha az ember Jézusra nézünk? Az Ő tekintetéből nem az elviselhetetlenül vakító fény sugárzik ránk, hanem az az Isten-kép, amely eredetileg a mi istenképű emberarcunk is volt, amíg önmagunk dicsőségének keresése nem torzította el azt. Erre az eredeti emberarcra csodálkozik rá a 8. zsoltár: *"Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg."* (6.v.) Karácsony óta látjuk újra igazán, milyen dicsőség és milyen méltóság embernek lenni. Hiszen Isten Fia nem angyallá, hanem emberré lett. Ennél szebbet és nagyobbbat senki sem mondhat az emberről. Az emberségnek ebben a tiszta tükrében ragyog fel igazán a sokszor leértékelt és meggyalázott emberi méltóság is.

Erről a karácsonyi látásról és szemlélődésről szólnak Bach gyönyörű karácsonyi énekének sorai is: *"Csak nézlek boldog szívvel, és Nem győzlek nézni téged"* 329: 4.v.). Az ünnepi rohanásban, vajon mennyi időnk jut arra, hogy csakugyan boldog szívvel lássuk is a jászolban fekvő gyermekben az ő dicsőségét?

Ennek a szemlélésnek, idézett Igénk szerint átalakító, transzformáló ereje van. *"Mi magunk is átváltozunk... mintegy az Úrnak Lelkétől."* Nézni és látni a testté lett Ige dicsőségét annyit is jelent, hogy engedjük hatni magunkra, és engedjük magunkat változtatni általa. Így élte át a változást Jézus közelében a textusunkat megfogalmazó János apostol is. Onnan tudjuk, hogy valóban meglátta a kegyelemmel és igazsággal teljes jézusi dicsőséget, hogy a Samáriára bosszúból tüzet kérő tanítványból a szeretet apostola lett. Így tanúja lehetett annak is, hogy a korábban ellenséges vidék befogadta az Igét (ApCsel 8, 14-15).

A testté lett Ige dicsőségét látni, és Őt dicsőíteni, egymástól elválaszthatatlanok. Mindkettőt az istentisztelet csodájaként élhetjük át. Akinek megnyílik a füle a hirdetett Ige előtt és meghallja, amit a Lélek mond a gyülekezetnek, annak megnyílik a szeme is, hogy Isten dicsőségének fényében szemléljen mindent, és annak megnyílik a szája is, hogy az angyalokkal a megdicsőült, de a földön küzdő egyházzal is együtt mondja: *"Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és Szentlélek Istennek, Valamint volt kezdetben, Azonképpen most és mindörökké, Ámen!"*

Imádság:

Mennyei Atyánk!

A karácsonyi ünnepekkel újra felébresztetted a vágyat a világban a szeretet és béke iránt. Köszönjük, hogy még gonosz létünkre is tudunk örömet szerezni egymásnak, jó ajándékokat adni a gyermekeinknek. Köszönjük, hogy még mindig a családok ünnepe lehet a karácsony. Köszönjük, hogy őrzöd teremtésed rendjét minden széthúzó és szét dobáló erővel szemben. Megemlékezünk most azokról is, akiknek mindez hiányzik ezen az ünnepen. Urunk, Te ismered az otthontalanságot, a szegénységet, a menekülés bizonytalanságát. És azt is, hogy eközben lehet *"áldó hatalmak oltalmába rejtve, várni mindazt, ami jön."* Az igaz emberségben, őszinte, tiszta szóban pedig megtapasztalni engedted emberlétünk dicsőségét és méltóságát.

Az ünnepi gyülekezetekben látó szemeket kérünk Tőled, hogy felragyogjon nekünk Krisztus. Ébressz fel ezért az álmos közönyből, megszokásból, hogy a múltó és hamis csillogások helyett igazi értékeket fedezzünk fel. Engedd valósággá válni, hogy amíg Neked éneklünk, dicsőségedet

zengjük, addig a magunk lelke öltözik menyegzői ruhába, és magános egyedekből közösséggé, gyülekezetté formálódunk. Szeretnénk zörgetésedre felelni Urunk, ajtót nyitni előtted és megtapasztalni, hogy Te asztalt terítesz nekünk, velünk vacsorálsz és mi Te veled. Ezért nem leszünk magánosak ezután sem, mert Te velünk vagy és örömeinkben, gondjainkban, bűnbánatunkban és megtéréseinkben engedted meglátni a Te dicsőségedet addig is, amíg földi életünk végén örök dicsőségedbe fogadsz be minket.

Ámen !

Szűcs Ferenc

GYÜLEKEZETÜNKBEN TÖRTÉNT

PROTESTÁNS NAPOK PILISCSABÁN

A Piliscsabai Protestáns Napok nyitórendezvénye az Őszesti Koncertek keretében - mint rendszeresen visszatérő előadók - az Arany János vezette Psaltericum Hungaricum kórus fellépése volt. A kórus zsoltárokat és zsoltár feldolgozásokat adott elő, a szokott magas színvonalon, melyeket emeltek Arany János érdekes bevezető szavai. Külön kiemelendő egy fiatal kórustag zeneszerzői bemutatkozása, mivel Nagy Attila egy ideig nálunk Piliscsabán végzett kántori szolgálatot.

A kórustagok egy része a szeretetvendégségen
(balra Nagy Attila)

A szombati napon délután a Béthelben dr. Karasszon István teológiai tanár előadását halgathattuk meg, melyet érdekes volta miatt közkívánatra le is közlünk. Az előadást hozzászólások követték, melynek moderátora Tóth Tamás gyülekezetünk gondnoka volt.

Az este a hagyományos fáklyás felvonulással folytatódott, mely után az evangélikus és református fiatalok maguk szervezte hitvallás tétele következett. Az eseményen két fűvós, Alföldi-Boruss Márk és Kokas Gergő működött közre. Az alábbi cikket Mocsáry Dezső az piliscsabai evangélikus gyülekezet világi vezetője, a Piliscsabai Protestáns Napok kezdeményező ötletgazdája írta.

PROTESTÁNSOK VAGYUNK (?) !

Október 31, reformáció ünnepe, emléknapja. Erre emlékezünk már közösen mintegy 10 éve evangélikusok és reformátusok. Közös a sors, közösek az örömeink. Összeköt a múlt és a jelen. Idén is, a hagyományoknak megfelelően, készültünk erre az alkalomra. Az Őszesti koncertek harmadik alkalma, a Psalmus Hungaricus kórus pont erre a hétvégére esett. Reformáció: vissza a gyökerekhez. Erről szólt ez a koncert. Utána teakóstoló mellett beszélgettünk a parókián. Szombaton a Béthelben Karasszon István professzor úr volt a vendégünk. Habár mindkét gyülekezet elég kis számban képviseltette magát, azt hiszem a résztvevők számára tartalmas együttlét volt. Kálvin és Genf, közösség

Istennel, és közösség az emberekkel. Nehéz küzdelmek, meg nem értés az osztályrészt, de belső béke, nyugalom a jutalom. 500 év alatt nem sokat változott a világ, ma is itt tartunk. Utána úrvacsorás istentiszteleten vettünk részt, amelyen Csoma Áron lelkész úr által szólt hozzánk az Úr, majd fáklyákkal vonultunk - szintén már-már hagyományosan - a Kálvin szoborhoz. Út közben a református gyülekezet fiataljai jelenítették meg élő képekben a reformáció alaptételeit. Ezt először láttuk, és külön jól esett, hogy mindenféle felnőtt instrukció nélkül, maguktól, a maguk ötleteinek és szervező erejüknek köszönhetően jött létre. A szobornál szintén a fiatalok szolgáltak bizonyágtételekkel.

Vasárnap a református templomban gyűlt össze a két gyülekezet, ahol Kézdy Péter, evangélikus lelkész úr prédikált. Az istentiszteletet keresztelő, felnőtt confirmáció és az evangélikus gyülekezet énekkarának szolgálata tette teljessé. Természetesen úrvacsorával záródott az ünnepi alkalom. A zsúfolásig telt templom a nagy tömeg ellenére is egy testvéri, családi közösség érzését sugallta a megjelentek számára.

E cikk címébe a kérdőjel nem véletlenül került. Fel kell tennünk magunknak, magunkban a kérdést: valóban

protestánsok vagyunk? Valóban ellent tudunk állni a világ hívásának, és az Istenhez tartozónak valljuk magunkat? Úgy éljük életünket, mint akik számára a protestáns szó nem csak egy irányzatot jelent a sok közül, hanem valódi elköteleződést az Isten igéje mellett? Számomra súlyos kérdések ezek, amire nap, mint nap felelnem kell, amivel el kell számolnom az Úr Isten előtt. Ő ítéli meg, hogy mennyire voltam hű és jó szolgálója. És, hogy még munkálkodni enged, ez az ő kegyelme számomra.

Többször felmerült már a kérdés, és benne a kétely, érdemes-e Piliscsabán protestáns napokat szervezni? Van-e rá igény? Úgy gondolom: igen. Azért, hogy ezekre a kérdésekre rá irányítsuk a figyelmet, protestáns felekezethez tartozókat és nem protestáns felekezethez tartozókat egyaránt. Feladatunk van itt a világban, amit Isten bízott ránk, és reménység szerint Ő ad erőt is annak betöltéséhez.

Mocsáry Dezső

REFORMÁCIÓ ÜNNEPE A KÁLVIN-ÉVBEN

Október 31-én mi általában a lutheri reformáció emléknapjára szoktunk összegyűlni, s ezt bizonyos helyesen is tesszük. Mindennek azonban kissé más olvasata van a

Kálvin-év idején: most emlékezünk meg Kálvin János születésének 500. évfordulójáról. Ennek kapcsán nyilván azt illő hangsúlyoznunk, hogy Kálvin - a reformáció második generációjának kimagasló képviselője - Luther Márton szerint a legjobb követői közé tartozott. Kifejezetten mondta, hogy ha nem Zwinglivel és Oecolompadius-szal kellett volna vitáznia, hanem Kálvin Jánossal, akkor a reformáció egységes maradt volna. Tény, hogy főként az úrvacsorában Kálvin megpróbált közvetíteni a wittenbergi és a helvét reformáció között; tény, hogy első teológiai művei (mindenek előtt az *Institúció* I., 1536-os kiadása) egy az egyben Luther Márton tanításain nyugodott. S az is tény, hogy magyarországi követői, akiknek viszonylag kevés közvetlen kapcsolatuk volt magával a Reformátorral, igen sokra értékelték ezt az ellentéteket kiegyenlítő erőfeszítést - a kálvinizmus elterjedésének bizonyíték volt az egyik, ha nem is az egyetlen oka. Példaként említsük első teljes bibliafordításunkat: Károli Gáspár evangélikusokkal együtt, s református és evangélikus művek felhasználásával készítette el nagy művét. A pozsonyi vértörvényszék előtt, az ellenreformáció idején, együtt szenvedtünk evangélikus testvéreinkkel. Majd a XIX. század során Európát megelőzve mondtuk ki, hogy az evangélikus és református egyház kölcsönösen elismeri egymás szentségeit, s szószékeiken is

